

Heisek 7

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXXV březen 2020

Pejsek štěká...

Haf! Haf! Haf!

Jak jistě všichni dobře víte, náš oddíl byl založen 25. 2. 1978. Výroční výprava, kde oslavíme 42. narozeniny oddílu, se blíží.

Haf! Haf! Haf!

Titul mistra v uzlování letos od Kuby V. získal Štěpán V., který si vedl velmi dobře ve všech disciplínách. Gratulujeme!

Haf! Haf! Haf!

Štěkám vše nejlepší k narozeninám Pórkovi a Ondrovi.

Haf! Haf! Haf!

Na výroční výpravě nás čeká tradiční smažení palačinek. Soutěžit budeme

v týmech maximálně po čtyřech. Tak žhavte vařiče, chystejte těsta a vymýšlejte netradiční chuťové kombinace, ať to stojí za to!

Haf! Haf! Haf!

Pátrání po profesorovi Ducháčkovi úspěšně pokračuje. Mladším chybí prozkoumat posledních pár místností a brzy zamíří do podzemí, které jistě skrývá nejedno tajemství.

Haf! Haf! Haf!

Nezapomeňte, že v Pejskovi naleznete i drobné úkoly, za které můžete získat body do bodování, tak pilně odpovídejte!

Haf! Haf! Haf!

Co budeme dělat my větší?

3. 3.	Oddílová schůzka	(16.30—19.00)
7. 3.	Výroční výprava	
10. 3.	Družinové schůzky	(17.00—19.00)
11. 3.	Družinová schůzka	(17.00—19.00)
17. 3.	Oddílová schůzka	(16.30—19.00)
24. 3.	Družinové schůzky	(17.00—19.00)
25. 3.	Družinová schůzka	(17.00—19.00)

A dále?

9. — 13. 4.	Velikonoční výprava
7. — 10. 5.	Putování
22. — 24. 5.	Štítek táborníka
12. — 14. 6.	Poklad
1. — 22. 7.	Tábor

Štěně štěká...

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Doufám, že jste si pořád-
ně užili prázdniny a nabrali
nové síly, protože budou po-
třeba. Čeká nás toho tento
měsíc spousta.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Jako první budeme slavit
narozeniny oddílu. Bude už
mu totiž už 42 let! To je jako
Majdin a Sářin věk dohro-

mady plus ještě 2 roky. Na
výroční výpravě kromě sla-
vení narozenin budeme dě-
lat palačinky, tak si nezapo-
meňte vzít něco dobrého na
ně.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Štěkám všechno nejlepší
k narozeninám Olíkovi.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Co budeme dělat my menší?

5. 3.	Schůzka	(17.00—18.30)
7. 3.	Výroční výprava	
12. 3.	Schůzka	(17.00—18.30)
19. 3.	Schůzka	(17.00—18.30)
26. 3.	Schůzka	(17.00—18.30)
27. — 29. 3.	Výprava do Nelahozevsi	

A dále?

12. — 13. 4.	Velikonoční výprava
22. — 24. 5.	Štítek táborníka
6. 6.	Poklad
4. — 11. 7.	Tábor

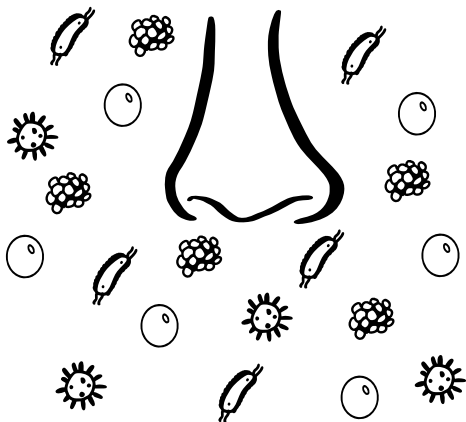

Štěně

Alergie

Začíná jaro! Víte, co to znamená? Začínají růst květiny a víte, co taková květina obsahuje? Pyl. Ten je velice užitečný, ale může nám i škodit. Jak? Spousta lidí má na pyl alergii a když se jim dostane do nosu, začnou pšikat a slzí jim oči.

V nosu jsou ale speciální zachytávače, které nedovolují alergenům prostoupit dál. Pomůžeš jim rozeznat alergeny od kyslíku? Stačí když kuličky (kyslík) vybarvíš modře, ozubeného ježka červeně, změť kuliček žlutě a podlouhlé alergeny zeleně. Pokud to ukážeš Týně, bod do bodování tě nemine.

Pejsek

Hádky

Správné odpovědi říkejte Pomerančovi. On vám za ně dá pár bodů do bodování.

Pro mladší (do páté třídy):

Jedna hlavička, jedna nožička.

Hlavička když zčervená, konec nožky znamená.

Pro starší:

Máte Elišku a Pomeranče. Jak postavíte Elišku tak, aby stála za Pomerančem, ale před Eliškou nikdo nestál?

Výroční výprava — 2006

retro kronika

Sešli jsme se Pomeranč, já, Ondráš, Váša, Sedmy a Dvojky a nastoupili do vlaku směrem na Srbsko. Cestou přistoupili kmeňáci a Bobr s Verčou. Vystoupili jsme na zastávce Srbsko a vydali se na cestu k Rokli úmluvy. Cestou jsme zastavili na louce, kde jsme se najedli a zahráli si hru Tlačenku. Hráli jsme Dvojky proti Jedničkám a dvojky o pár kol zvítězily. Potom jsme hráli Veverky ve dvou variantách a vydali se na cestu, která byla pokryta ledem a neobešla se bez několika ukázkových pádů.

Kousek od Rokle nám zavázali oči a čtyři noví vedoucí nás ve čtyřech hadech odváděli k Rokli úmluvy. Tam jsme začali kopat listinu, což nebylo tak snadné, protože půda byla namrzlá. Když byla vykopána, přečetli jsme si ji a začali slibovat. Poté se rozdala sojčí uznání. Nakonec jsme všichni zakopali listinu a vydali se k nádraží. Cestou jsme se zastavili na tradiční palačinkovou soutěž. Její vyhlášení proběhlo na nádraží. Na Hlavním nádraží jsme se rozloučili a odešli domů.

Cestopis z Ukrajiny

pátek 30. srpna

Ráno jsme se probudili velmi brzy za zvuků motoru — venku sotva svítalo a Ukrajinci již jeli do práce. Rozespale jsme vystrčili hlavy ze stanů, koukli na nákladňáky, lidi z nákladňáků koukli na nás a my zalezli zpět, odhodláni si ještě pospat, i když jen chvíli. Po zazvonění budíků už nám ale nezbylo nic jiného, než se ze spacáků vyhrabat.

Hned kousek od místa, kde jsme spali, jsme narazili na Ukrajince, který si u jakési chajdy opravoval motorku.

To aspoň vysvětlilo světlo, které jsme z místa pozorovali přechozí večer. Slunce pražilo a my ráno zapomněli na opalovák, takže jsme vyhlásili pauzu. Po důkladném namazání jsme pokračovali, již pár minut poté ale Pom náhle zastavil s tím, že nemá hodinky. Sundal tedy batoh a rozběhl se zpět, hodinky ale po chvíli našla Eliška zapadlé v jeho batohu. Jak se dalo čekat, brzy jsme potkali nákladáky a místní sbírající borůvky. Protože byl vhodný čas na svačinu, vytáhli jsme si z batohů něco na posilnění. Co jsme ale najednou nezaslechli — motorka! Na cestě se vynořil náš starý známý z ochorony lisa. Pozdravil nás, opět upozornil, že tam nemáme nechávat žádné odpadky, zamachroval s motorkou a jel dál.

Na jednom z posledních kopců, nedaleko vysílače, který byl našim orientačním bodem, jsme konečně spatřili dole v údolí Koločavu.

Během klesání jsme potkali obří roury, do kterých jsme lezli, a u nich opět kolonu aut, asi nějakou expedici. V jednom obzvláště prudkém úseku se proti nám nahoru škrábali nějakí další cestovatelé, se kterými jsme si i trochu pokecali, ale bohužel už netuším, odkud byli. Už poměrně nízko jsme ve stínu stromů poobědvali a kolem nás si to jen tak projel traktor, jako by cesta neměla sklon jako blázen. Po obědě přišel super prudký sestup lesem, který bychom rozhodně nechtěli jít nahoru. Když jsme se konečně vynořili z lesa celkem na rovinku, potkali jsme krávy a Vosa měl pocit,

že dokonce vidí býka, tak se optal, jestli máme někdo červenou. Samara, která šla víc vepředu a slyšela jen půlku konverzace, se zmateně otočila s tím, že jdeme přece po zelené...

Nakonec jsme došli až na silnici. Krávy si to vesele štrádaly okolo nás, a jedna si to najednou namířila k někomu do otevřených vrat. My toužebně hleděli na řeku, která tekla vlevo od silnice (přestože v ní bylo neskutečně odpadků), protože bylo asi tisíc stupňů a Koločava je snad delší jak Lovosice. S vidinou zmrzliny jsme pokračovali po rozpálené silnici dál a ani jsme se neobtěžovali navštívit pomník Nikoly Šuhaje. Když jsme konečně dorazili na něco jako ná-

městí, v malém parčíku jsme vděčně shodili batohy a potom se prostřídali v návštěvě místní restaurace, kde jsme si koupili vytouženou zmrzlinu. Z velké mapy, která stála opodál, jsme se snažili zjistit, odkud jezdí autobus. Eliška měla také zvěsti o české hospodě, tak jsme se vydali občerstvit ještě tam a cestou vyfotili Sáře pomník Ivana Olbrachta u místní školy. Kofola v hospodě k našemu velkému zklamání bohužel zrovna došla a obsluha taky uměla česky jen tak pofidérně, ale stejně jsme si rádi dali džus a něco na zub. Spolu s námi byla v hospodě také výprava Čechů, kteří sem přijeli na kola, velmi roztomilé kotě a wifina, na které jsme si vyhledali bus do Mukačeva (a doufali, že opravdu pojede). Pak už jsme jen nabrali vodu (o které nám ale autobusák od zájezdu venku před hospodou řekl, že ji nemáme pít, protože ji tu nechlorují a budeme mít akorát střevní potíže, tak jsme poděkovali za radu a do vody nakapali Eliščino kapičky) a vyrazili hledat nejbližší les, kde bychom mohli přespát.

Vrátili jsme se na náměstí a odbočili vpravo na most, kde to vypadalo nejslibněji. Místo kousek za ním, které jsme našli — u odpočívadla v prudkém svahu vedle potoka tekoucího shora — bylo sice hned za něčí zahradou a místa na spaní tam bylo poskrovnu, rozhodli jsme se ale zůstat. Stolu jsme využili k uvaření večeře, a jen co padla tma, zalezli jsme pod širákem do spacáků — nahoře na plošince nakonec jen kluci, holky zůstaly dole u stolu (a Eli přímo na stole). Budíky jsme kvůli autobusu nastavili na příšerně brzo a naposledy ještě na Ukrajině usnuli.

JE NĚCO
CO BYS RÁD
DĚLAL S
ODDÍLEM A
NEDĚLÁME TO
ŘEKNI
TO ŠTĚPÁNOVI

Popáleniny

Brzy bude Výroční výprava a s ní spojený boj o glejt palačínového gurmána. Při smažení palačinek se o rozpálenou pánev může spálit i zkušený kuchař. Popáleniny se rozlišují podle jejich závažnosti a my se zaměříme na ty drobnější, tedy první, případně druhý stupeň.

1. Přerušete působení tepla, uhasíte hořící nebo horkou kapalinou nasáklé oblečení (pokud je přiškvařené tak **nestrhávat**).
2. Chlaďte studenou vodou.
3. Sundejte cokoliv, co by mohlo škrtit při otoku (hodinky, prstýnky...).
4. Pokud se vytvoří puchýře, zakryjte je sterilním obvazem.

Vedoucí starších:

Eliška: 728 467 049

Jenda: 799 790 244

Pomeranč: 720 358 010

Samara: 733 210 214

Vedoucí mladších:

Sára: 728 739 631

Majda: 728 414 934

Týna: 731 755 579

Vydal T. O. Vpřed pro vlastní potřebu.

tovpred.ctrnactka.cz